

Spanyol túra I. Magyar Coventosa alakulat.

2013. Augusztus 8-16.

(szerkesztette: Turi László)

Résztevők: András Detti, Pinti, Zsófi és Laci.

András

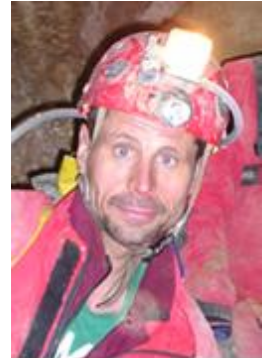
Detti

Pinti

Zsófi

Laci

Első nap előtti nap (avagy indulás előtti nap).

Nehezen, de végül sikerült elindulnom a Zsófihoz. Onnan elmentünk bevásárolni, majd elugrottunk Detti TB / OEP kártyájáért. Sztrapacska és húsleves vacsoráztunk, ezután viszonylag korán mentünk aludni.

Augusztus 8. Első nap.

Ébresztő 4¹⁵-kor, Zsófi egy kicsit kába, lementünk a kocsinhoz az első körrel, és 5¹⁵-kor elindultunk Pintiékhez. Itt is rövid pakolás következett, és valamivel 6 óra előtt már úton voltunk. Pinti a Bach csomópontnál betette a GPS-t a szélvédő melletti tartójába, a képernyőre pillantva láthattuk, hogy most hol vagyunk, és az uticélt is. Így minden önbizalmunk elszállt, látva ezt a távolságot az Európa térképen. Jó tempóban haladtunk az M7-esen, (völgyhíd és társai).

Könnyen és gyorsan áthaladunk a határon ott nem álltunk meg, azonban 9²⁵-kor egy alagútnál pont előttünk lett piros a lámpa. András ezt az időt kihasználva tejet ivott, én hozzákezdtam a naplóm megírásához, Zsófi elővette a nagymamájától kapott rágcsálnivalót. Kissé lehúzódtunk – csak úgy, mint az autósok nagy része - hogy az esetleg mentésre érkező jármű előre tudjon menni.

Hirtelen és gyorsan meg érkezett egy sávelzárást biztosító műszaki autó, és igen ügyesen el is cikázott a szemünk előtt. Nemsokára a piros lámpa sárga villogóra váltott át, elindultunk. A 60-as korlátozást is betartottuk. A kb. egy kilométer hosszú alagút végénél egy pótkocsis kamion állt, durr-defektes kerékkel. Jó, hogy nem előttünk haladt, amikor ez történt.

A hegyvidéki táj változatossá teszi a vezetést, Pinti Andrással, Zsófi pedig Dettivel beszélgetett, amibe esetenként én is bekapcsolódtam. Néha közösen vitattuk meg az aktuális témát. Pintit többször is felhívta egy kollégája, aki valamelyik traktor alatt, vagy éppen benne szerelhetett, avagy szenvedett és birkózott valami kábel-korbáccsal, akárcsak egy nagy anakondával. Ilyenkor mindnyájan csendben figyelmesen hallgattuk a műszaki magyarázatot, csakúgy, mintha nekünk is szólt volna.

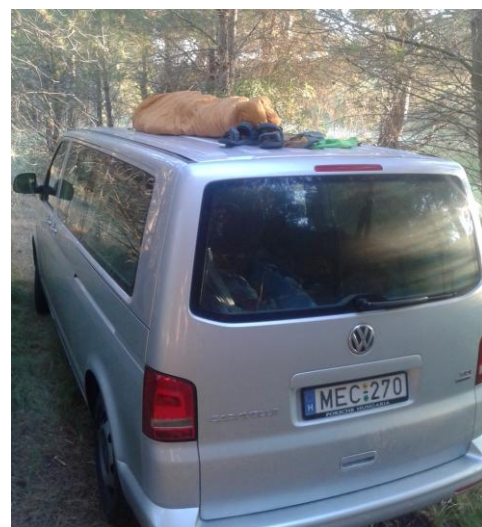
Trieszt előtt tankoltunk, rövid szünet, majd elhagytuk a Trieszti elágazást, átértünk Olaszországba, ahol kissé rendetlenebb körülmények vannak az út mentén, pofátlanabb a vezetési stílus is. Délután elhagytuk Veronát, a Garda tavat is, és nagy hegyláncot pillantottunk meg a távolban. Rövid ideig esett az eső, 14 órakor megálltunk ebédelni egy igényesnek tűnő autógrillnél. Amikor kiszálltunk, iszonyatos bűz csapta meg orrunkat. Ez a szag ennek a kis területnek a sajátos illata. Ennek hatására elment az étvágyunk, és be is menekültünk az épületbe, hogy gyorsan WC-re menjünk. Bent a női WC előtt kis tömeg várakozott, de furcsa mód a férfi WC-nél is tömeg volt, mivel egy nagyobb cigány család csapatmunkával oldotta meg ezt a problémát. A fiuk a piszoároknál örködtek, míg az asszonyok a fürkékben a dolgukat végezték.

Ismét elindultunk, majd néhány perces eső mosta az autónkat. A hegyek lassan eltűntek a távolban, a forgalom csökkent. 15 órakor léptük át a 45° szélességi fokot (Északtól Déli irányba utazva). Elértük a tengert, mediterrán vidéken haladtunk a tenger mellett. Az idő kissé borús volt, András kólát ivott egy veszélyes autóparkolónál: mivel innen a rosszul belátható kanyarba rövid gyorsításávra lőttük ki magunkat. Ez korántsem volt kockázatmentes. 17 órakor átértünk Francia országba, már jobban ráláttunk az alattunk elterülő tengerparti részre is. Sűrűn

egymás mellé épült nagy házak, zsúfolt kikötők és partok. 17²⁵-kor ismét dugóba kerültünk, ami az első francia autópálya fizetős kapuja miatt alakult ki. Ezután rövid, de zavartalan szakasz jött, megérkeztünk egy újabb kapuhoz, ez újabb torlódást jelentett. Az Allianz Rivera mellett Zsófi a leírásokat kezdte mondani a mikrofonba, majd András is, és röviden gyorsan üdvözölte az utasokat. Az egyik mondaton nagyon jól mulattunk, bár nem tudjuk, hogy mi az a Buzikuala ház. Sokat nevettünk a leíráson, amit Zsófi-ahhoz képest, hogy tele volt idegen szóval-folyamatosan és hibátlanul olvasott.

Sok kapun kellett átmenni, és mindegyiknél alacsony összeget fizettünk. Elhagyva őket Forma 1 versenyhez hasonló gyorsulásban kellett részt vennünk. Leelőztünk egy Ferrarit is. Délután elhagytuk a tengert, majd a hegyeket is. A nap tartósan szembe sütött, de később naplementekor a felhők látványa kárpótolt minket. András még hosszabb távot vállalt be, miután vakító napsütés már nem kínoztta a szemét. Detti és Zsófi a zsibbadás miatt kinyújtották a lábaikat, ami az egyik autópálya kapunál igencsak furcsának tűnhetett a mellettünk sorban álló autóban ülőknek.

Később az úton enyhült a forgalom, Zsófi és Detti a síkvidéki autópályának köszönhetően sötétedésig olvastak. Egy benzinkútnál tankoltunk, már hűvös volt az idő, 21¹⁰-kor még mindig nem volt teljesen sötét, úgy döntöttünk, hogy még kihúzzuk az utazást, amíg csak lehet. Egy Párbon nevű városkánál úgy gondoltuk, hogy már bivak helyet kéne találni, miután elhagytuk a várost, sikerült is egy eldugottabb, kellemesebb autós pihenő mögötti fenyőerdőben bivakolni: Pintiék sátraztak, mi kint aludtunk, András pedig a kocsi tetején (lásd fotó). Nem sokkal később, egy távolban száguldó motoros hangfrekvenciája beindította az autó riasztóját: nem volt kellemes meglepetés, de András azonnal rögtönzött, és leállította a riasztót. Elalvás előtt hanyatt fekve gyönyörködtem a távoli csillagok fényében.

Nagyon örültem, hogy már úton voltunk egy olyan ország, és egy olyan barlang felé, ahol még nem jártam és régóta szerettem volna eljutni.

Augusztus 9. Második nap

Nagyon jól aludtam. Reggel még hűvösebb volt az idő, tőlünk nem messze egy francia autóban szintén aludt valaki. Míg a többiek aludtak, elsétáltam a parkolóba, ott mosdás után körülnéztem egy kicsit. Egy vándorcirkusz szép faragott kocsikaravánját pillantottam meg. A nap izzó korongja már a nyár jelenlétét sugallta, fényében a távolban látható szélkerekek finoman és kecsesen mozgó rotorlapátokon meg-megcsillant az aranyló meleg ragyogás.

Visszasétáltam az autókhoz, még ledőltem egy kicsit, bár a többiek már mozgolódtak, nem akartam őket teljesen felzargatni. Nemsokára mindenki felkelt, Zsófi megpróbált ideális fenyőtobozt találni a kis karácsonyfa makettjéhez, majd mindnyájan elindultunk. Kimentünk a parkolóhoz, ki kocsival - ki gyalog, és ott a térképen tanulmányoztuk az az napra tervezett utazásunkat, eldöntöttük, hogyan megyünk tovább és megbeszéltük, hogy később reggelizünk valahol.

Az út egyik oldalán borult idő volt, a másik oldalon még ragyogó napsütés: ráadásul oldalanként a növényzet is más jellegű. Így a két különböző irányba kitekintve olyan, mintha két különböző tájképet nézne az ember. Elértük Carcassonne erődjét is, melyet az autópálya egyik pihenőjétől megtekintünk és lefotóztunk. 9-kor Toulouse városán hamar átmentünk, a forgalom élénkült, az idő tisztult egy kicsit.

Kb. másfél óra utazás után egy autós pihenőnél terveztük a megállást és a reggelit. Az út másik oldalára kellett átmennünk, a parkosított pihenőben nehezen találtuk meg a kávézó épületét, leparkolva, kiszállás után, egy láthatósági mellényes út kérdőívet adott nekünk. Kiderült, hogy ez egy ide utazókkal kapcsolatos felmérés, mivel a turisztikai miniszter végezteti a későbbi fejlesztések és beruházások miatt.

A pihenő egyik leglátványosabb része, néhány kerékpáros szobor és egy nagy kerékpár volt, a lányok nem simogatták a pucér szobor biciklistát, de a bringára felültek. Néhányan WC-re mentünk, s utána a büfénél, bagettet ettünk cappuccinóval. Majd kitöltöttük a kérdőívet.

Nagyon nehéz volt meghatározni, hogy mit jelöljünk az „általunk igénybe vett szállások közül”, hogyan jelöljük azt, hogy mi „sok csillagos” szállást vettünk igénybe. Így hát a „free accomodation”-t jelöltük be. 11²⁰-kor jóllakottan és frissen utaztunk tovább, Beszállás után egy-két méterrel odébb egy kuka mellé állva, kihajolva a kocsiból, kidobtuk a szemetünket. A bagettes zacskóval puffantottunk.

Nemsokára elértük a várva-várt tengert. Egy part közeli városkánál lejtöttünk a pályáról, hogy megmártózzunk a tengerben. Itt láttunk egy rácsos vakablakot és sok érdekességet is. Szinte azonnal siófoki dugóba kerültünk. Csak 5.5 km a part, de ebben a dugóban ez egy óra is lehet-gondoltuk. Bár Pinti talált egy dugómentes utat, mégis úgy döntöttünk, hogy a tenger itt-ott elénk táruló látványa az autóból is elegendő élményt adott ebben a helyzetben, beértük ezzel az élménnyel. Ezért visszamentünk az autópályára.

13²⁰-kor átértünk Spanyolországba. Az utolsó Francia kapunál András elejtette a bankkártyáját. A sötétített üveges fülkéből kijött egy lányka, aki kissé értetlenül mosolygott, amint András a szűk kocsiajtó-automata közötti helyen bújt ki. Egy olajfűró egységet előztünk meg, ami 5 kamionnyi alkatrészt - felszerelést jelentett. 14-kor elértük Bilbao-t, a zsúfolt nagyvárosi épületrengeteg fölött vezetett az utunk, ez a felüljáró igen hosszú volt. IKEA, Decathlon, s a háttérben panelházak, ez már csak Budaörs lehetett. Kijebb érve torlódás majd dugó lassította a haladást. A várost elhagyva Szászhalomabatta-szerű komplexum mellett haladtunk el, később mesés helyen pillantottuk meg a gyönyörű óceánt. Változatos a tenger, közel volt, de mi magas hegyről, messziről néztünk le rá. Tankoltunk és mosakodtunk egy eldugott, és nehezebben megtalálható Shell kútnál.

Még mindig voltak szép részek, Andrással megegyeztünk, hogy keresünk igényes fürdőhelyet. Így alsó úton haladtunk tovább, és bár nehezen, de mégis sikerült egy nagyon klassz kis öblöt találnunk. Az öböl egy sekély vizű homokos résznél találkozik a szárazfölddal, melyet oldalt látványos sziklák ölelnek körül. Kellemes a hely a víz 21°C-os, fájó szívvel gondolunk arra, hogy egy órát tartózkodunk itt.

De a tenger szól, hogy menjük, - András szavával éljek - a dagály egyre feljebb tereli a homokos parton napozókat. A víz hőmérséklete is alacsonyabb, a jobboldali szikláknál kis abrázíós barlang, és egy kis vízesés található mellette. Lassan tovább mentünk innen is. Az idő csodás, és múltó. Mennünk kellett, mert még mindig volt távolság közöttünk és a végcél között. A tengerparti részt lassan elhagytuk, egy rövid bevásárlás és indultunk a hegyek felé. András és Pinti GPS csaja szinte egymás szavába adták az utasításokat. Emelkedtünk a hegyes gerincek felé. A napfény és a tiszta időnek köszönhetően szépen látszott minden rész, és a távolság exponenciálisan csökkent.

Végül elértük a Campinget, bár bizonytalanok voltunk az oda jutásban, mivel először nem találtuk a bejáratot és nem találkoztunk senkivel. Beérve a campingbe az elsőnek meglátott száradó slószok lévén azt gondoltuk jó helyen jártunk, azonban kiderült, hogy ebben a campingben több barlangász csapat is tartózkodik, így hát ismerős kocsi híján várakoztunk. Bár a (punga) ponyva várat megtaláltuk, amely mint egy cigánytábor emelkedett ki a parkos konszolidált környezetből. Együtt elmentünk a recepcióra bejelentkezni, és lesátraztunk egy fa alatt, a többiektől kb. 10 méterre. Még ezen az estén Dettiék elmentek a közeli kocsmába megkérdezni a Gandarát a franciáktól. Nem vártuk meg őket, néhány óra után elmentünk aludni. Mire visszajöttek mi már aludtunk.

Augusztus 10. Harmadik nap.

Napos reggelre ébredtünk. A fa alatt még hűvös volt, a pára lassan emelkedett fel a réten. Tudomást szereztünk arról, hogy Évi pontos információt szerzett a várható időjárásról. Évi nemsokára meg is jött, majd közölte a csapattal azt, hogy másnap jön a rossz idő. Így hát arra döntésre jutottunk, hogy bár az engedélyt nem kell komolyan venni mégis rövid itt tartózkodásunk alatt még az eső előtt van esélyünk az átmenő túrára.

Küldetéstudatunk legyőzte a félelmet és a pihenni vágyás erősségét. Detti nem aludta ki magát. egész éjjel fázott, és még is gyengének éreztem magam, mert nem rég lábaltam ki betegségemből és így fizikailag sem voltam felkészült.

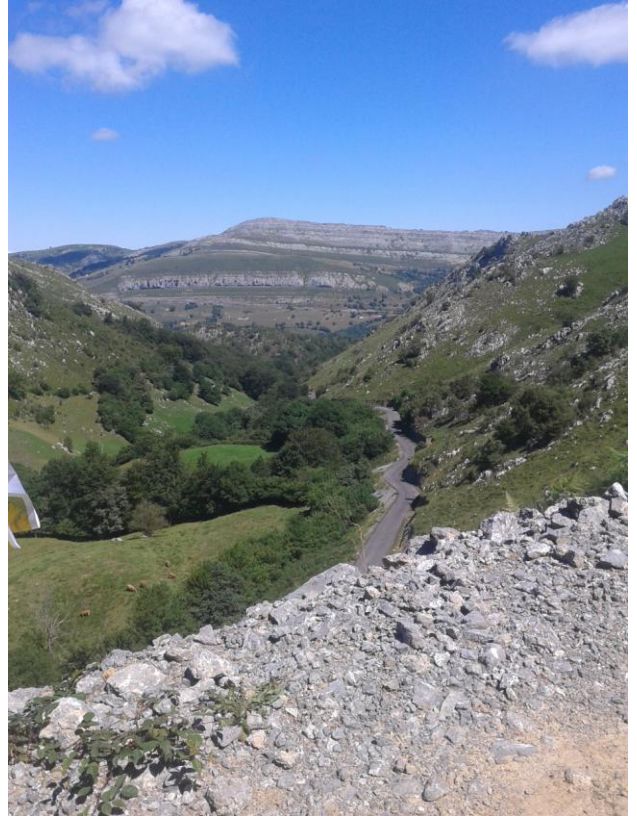
Az ellen érvek ellenére úgy terveztük ma lemegyünk, azaz le kell mennünk, mert az alatt a rövid idő alatt, míg itt voltunk Spanyolországban, most kell mennünk az esős front előtt. Gyorsan összepakoltuk a neoprén ruhákat a bedepózós csapatnak, és némi kaját is csomagoltunk magunknak a karbid és az egyéb cuccok mellé. Vittünk vizet is, mivel a franciák szoltak, hogy nincs lent, illetve ha van is a felső szinten, nem biztos hogy iható.

Gyovai Tomi figyelmeztetett, hogy vigyünk főzőt is mivel 16 órát fogunk lent tölteni. Nekem személy szerint csak 2 müzlim, egy doboz kakaóporom és egy konzervem volt. Ferkó még mutatott, és mondott néhány fontos dolgot a lehúzás technikával kapcsolatban.

Cueto-Coventosa átmenő túra

11 óra körül beszálltunk a kocsiba és elindultunk. Ezt nem koronázta azonnali siker, a helyiek segítettek kijutni a jellegtelen kis utcácskákból. Bustablado településből kijutva indokolt volt a 4 kerék meghajtás. Igen intenzíven emelkedtünk a falu fölé, a táj már egész kihalt, egy biciklist még jó magasan megelőztünk.

Megérkeztünk ahhoz a helyhez (Calles) ahol le kellene parkolnunk (lásd: kép). Nem volt hely, mivel 4 autó kissé figyelmetlenül parkolt le, nem gondolva arra, hogy ide más is jöhet. Szomorúan láttuk, hogy egy autó tuti barlangászoké lehet, így sajnos az sem kizárt, hogy torlódunk a barlangban. András feljebb is keresett parkolót, de sajnos sikertelenül. Így hát kipakoltunk és az autó lejjebb állt félre. Miközben pakoltunk, a felső (köves) útról két terepjáró jött le, majd idővel a jó helyeken álló autó tulajdonosai is megérkeztek, így a végén sikerült a jó helyre állnunk.

12.30-kor indultunk el a bejárat felé vezető közel 3 órás sétára. Mesés kilátás fogadott a hegyre menet közben.

Itt-ott tehenek és néhány napelemes házikót is magunk mögött hagyva értük el a karros részt, amin már egy kis gyalog ösvény vezetett. Ez az itteni turistaút és felfelé menet közben szembetalálkoztunk egy kissé csapzott és fáradt már logó rajtszámmal rendelkező résztvevővel. Tudtuk, hogy van egy rendezvény a hegyen, mivel a többiek említették, hogy sok emberrel fogunk találkozni. Nos, csak ez az egy volt, de ahogy kinézett, markánsan megmaradt az emlékezetünkben.

Nemsokára elértük a bejáratot, a GPS-ek pontosan jelölték. Pintinek szóltam, hogy előre nézek cucc nélkül. Jó érzés volt ennyire közel lenni a célunkhoz.

Pinti szerint 25m-re van. Meg is találtam a látszólag jelentéktelen bejáratot (lásd: fotó), ami közvetlen a turistaút alatt található. András egy kicsit tovább kereste, és hiába pijjogtunk neki, nem jött válasz. Eközben lassan étkeztünk és átöltöztünk a bejáratnál. Megbeszéltük, hogy két párban megyünk az első pár Zsófi és én leszünk, a második pedig Detti, András és Pinti. Mikor András is megérkezett, 15.30-kor besétáltam a bejáraton és néhány lépés után el is értem a - 317m-es akna szájához.

Ott csüngött a lehúzás technikához alkalmas gyűrű és a bevezető szár is. Még nem jött elő a tériszonyom, de éreztem a mélység nyomását. Befűztem a lehúzáshoz szükséges cuccot s közben Zsófi is megérkezett. Kissé bizonytalanul, de elindultunk lefelé. A kötel végén is volt csomó, és 47m ereszkedés után megérkeztem a következő standhoz. Mikor beakasztottam magam, akkor felkiabáltam Zsófinak, hogy ő is jöhet. Ő ereszkedés közben szépen egyengette ki a kis bagból a vékony kötelet. Megérkezett mellém és még mindig egy kissé bizonytalanul megkezdtek a főkötel lehúzását. Kissé tanácstalannak éreztük magunkat. Tudtuk, hogy itt nincs visszaút, és hogy ezt most mindannyian bevállaltuk. A teljesen sima falon nem volt párkány, sem pedig egy kis repedés, csak a teljesen függőleges falak a tágas aknában. Lehúzás közben meg is jött a 65m-es kötel másik vége, melyet azonnal és gondosan már be is fűztük a kis gyűrűbe. A kötel már majdnem magától jött, csak egy kis erő kellett a húzásához, hogy menjen, aztán lassan megindult, majd gyorsult. Eleinte a hátamon csúszva futott a mélybe majd ez átment iszonyatos sebességbe, azaz zuhanásba. A kötel végének csapásától reszketve lapultunk a falhoz, nem ütött meg minket, azonban ahogy a 65m-es kötel a vizes akna falhoz csapódott, mint egy hatalmas ostor egy nagy vad oldalán, az akna olyannyira felerősítette ezt a hangot, akárcsak egy

fenevad üvöltött volna fel az ostorcsapásra. Rémülten bámultuk egymásra hogy mi esett le a bag vagy ez így normális, de rádöbbenünk, hogy ezt így kell csinálni. Eleinte felhúztuk a kötelet, hogy csomót kössünk a végére, de aztán ezt mellőztük és a 8 lehúzás gond nélkül ment.

Lent az akna alján hallgattuk a többieket s próbáltuk kitalálni, hogy vajon hol, milyen magasan járhatnak. Beszédük már korán hallatszott, de lassan haladtak lefelé. Az utolsó lehúzást nem hajtottuk végre, hogy Pintiék folyamatosan tudjanak jönni az utolsó két szakaszon, így annyival is gyorsabban megy a túra. Innen a barlang egy 55m-es aknával folytatódott, aminek a bejáratánál a szűkebb keresztmetszet miatt igen jelentős volt a huzat. Zsófival begekre ülve, összekuporodva védtük magunkat a hideg ellen. Majd a Pintiék lehúzásánál robbanásszerűen ugrottunk be a kevés menedéket nyújtó akna bejáratához, mert úgy hallottuk, hogy valami zuhan lefelé. A felugrások többször is megismétlődtek, úgy hatottak ránk, mintha egy alvó embert hirtelen riasztanak fel álmából. Ezek a felugrások azért voltak adrenalinban gazdagabbak, mert minden ilyen momentumnál ráléptünk egy pille palackra, ami fokozta a lezuhanó kötel hangját. A várakozás végénél már nem ültünk le, énekeltünk, és 2 óra várakozás után megérkeztek Pintiék is. Bár volt kötel az 55-ös aknában, mégis a franciák tanácsára saját kötelet használtunk. Most Andrással mentem le, s középen egy egyenes szakasz után meg is találtuk a standot. Innen standoltunk tovább, hogy ismét 2 tagot tudjunk le egyszerre. Ebben az aknában szintén nem végeztünk egyhamar. 2-szer is fennakadt a kötel. A fix kötélén vissza lehetett menni. Eközben András már ment is le a 7-es aknán és közli velem, hogy a 8-as aknában nincsen kötel. Az általunk hozott plusz kötelet tette be úgy, hogy önmaga a lehúzó kötel is egyben.

A következő akna már lendülős részt is tartalmazott, a hátsó részbe kellett mennem. Ezt egy drótkötel segítette, és így egyértelmű volt, hogy melyik a rossz akna és melyik a jó. Itt is két kötéllel haladtunk. Ezután elértük a – 400m-es szintet, ahol egy jelentéktelen helyen kellett bebújni. Egy rozsdás ring szüntette meg a bizonytalanságomat, melyhez a beget kiakasztottam. Itt egy kis horizontális szakasz jött, becsúsztam egy kis terembe, addig mentem, amíg meg nem győződtem a tuti továbbvezető útról.

Az egyszerű térkép pontosan jelölte azt a szakaszt is, az omladék alatt egy száraz kellemes terembe érkeztem, aminek a hátsó részében meg is találtam a 4m-es ereszkedést. Ezután egy dugóhúzó szerű kis járatban folytatattam utamat, és a következő (-28m) aknában egy praktikus helyen egy karabinerrel ellátott elhúzást találtam. Ezután 30 majd 9m-ert kellett ereszkednem. Csak ebben a 9-méteres aknában használtuk a beépített kötelet, miután egy terembe értem és megláttam az első prizmát is a szembe lévő falon. Itt egy kis ablakon átbújtam, és egy hosszú bevezető szálra bukkantam, ami bevitt a következő (- 42m) aknához. Itt ennek az alján találtam a kikötött követ, ami alá be kellett bújni, majd egy kicsit lejjebb mászva egy kissé kitett helyen a következő aknához lemászni. Ez az utolsó akna (-20m) vitt tovább a szintes ágba, ahol a kötéls alsó részét kikötöttem, hogy egy kényelmesebb helyen tudjanak a többiek kiszállni. A kikötés egy agyagba ágyazódott kő volt, amire a biztonság kedvéért rá is ültem.

Ez a pont a Cueto bejáratától számítva -581m mélyen van. A közelben szép cseppkövek díszítették a falakat, és borsókő szerű képződmények is gazdagították a berendezést.

Itt az aknasor utáni részen a szintes ágba érkezéskor megálltunk karbidolni. Ekkor még mindenki energikus és jókedvű volt.

A már tágas folyosóban sétálva haladtunk előre, nehezítette a túránkat, hogy a folyosó több helyen és eléggé bizonytalanul volt kijárva, bár a prizmák segítettek a tájékozódásban, azonban a keresgélés és az állandó útfigyelés lassította a haladást. Ha letértünk az útról nagy, vagy nagyon meredek köveken kellett haladnunk, így inkább igyekeztünk folyamatosan a jelölt úton haladni.

Nemsokára elértünk a 11 órás terembe, aminek a névadója egy olyan csapat volt, akik 11 órán keresztül nem találtak ki ebből a teremből. Mi jóval kevesebbet időztünk ott, de nekünk se ment gyorsan a keresztüljutás. Utána a falak kissé szűkültek, ez alatt azt értem, hogy már egyszerre lehetett látni mindkét falat, azaz kb. 25m-re lehettek egymástól.

Ennek a szűk résznek a még szűkebb szakaszán értük el az úgy nevezett oázist, ahol csak a karbidlámpához elegendő vízhez jutottunk hozzá.

Egy idő után elértük az El-kanyon nevű helyet, ami inkább a Matyihoz hasonlított, természetesen annak is csak a tágas részéhez. Egy idő után elérkeztünk ahhoz a helyhez, ahol egy -18m-es ereszkedéssel lejutottunk egy alsóbb szinthez (Galería de Navidad) és innen egy gyönyörű gipszkristályos ágba haladhattunk tovább (Karácsony-ág). A karácsony ágba viszonylag sokat fotóztunk, de ez sem tartott fél óránál tovább.

Ez idő tájt léptünk át a következő napba, tehát pontosan 0 órakor jártunk itt.

A hatalmas, csodálatos gipszvirágok és gipsztörök között kissé kómásan haladtunk, a következő köteles rész már a nagy fehér terembe vezetett (nem a solymári volt), amiben még mindig nagyon sok gipsz képződmény volt.

Még egy-két kötélén haladtunk tovább és elértük az igen látványos és szakadt majom-hidas Pozo de la Unión nevű helyhez: itt tartottunk egy nagy pihenőt: felváltva főztünk karbidoltunk, és palackjainkba vizet is vettünk.

Innen egy fölfelé vezető kötélén haladtunk tovább, és a Kis angol kisasszonyok / csajok folyosóján keresztül jutottunk el a Galéria de los Veraneantes folyosójába, amely kissé István-lápa Meteor-ágához hasonlított. Itt átvettem Zsófi begét is, Pinti már nem fotózott. Innen egy keskenyebb, majd szűkebb és kissé huzatos járaton keresztül jutottunk el az úgy nevezett turbina teremhez kb. reggel 8 órakor.

Ennek a teremnek az aljától egy még szűkebb folyosón haladtunk tovább, ahol a huzat esetenként már a karbidlámpákat is elfújta. Vigyázni kellett arra is, hogy ne forduljunk szembe a huzattal, mert akkor a ruhánkról lejövő port egyből az arcunkba és a szemünkbe szórta. Ha elfordultam, éreztem, hogy a fülemben landolnak a szemcsék, így inkább becsuktam a szememet. Andris megtalálta a következő aknát is, aminek a neve fújó lyuk (Agujero Soplador) és el is indult lefelé. Hallottam a dübörgést, ami igen komolynak tűnt az akna tetejétől. Gondoltam, hogy már elértük a patakot, ami ide felhallatszik. Többieknek mondtam, hogy lehetőleg nem maradjanak le, mert nehéz a kommunikáció, ha még közelebb érünk a dübörgő vízhez. Andris hátán volt a beg, emiatt megszorult az akna közepénél, és így egy kicsit fel kellett húzni, mert ő maga moccanni sem bírt. Másodszorra már lógatott beggel indult el lefelé.

Látva a szűkületet, megbeszéltük, hogy utoljára maradok, hátha valakinek segíteni kell a visszahúzásban. Amikor a többiek mentek, furcsa volt a patak morajlása, nem igazán elhalkult, hanem inkább megváltozott a hang tónusa. Leereszkedve jöttem rá, hogy lent nincsen dübörgő patak, hanem a szélvihar erősségű huzatnak van ilyen hangja, ami mint egy megfújt óriási síp füttyöl folyamatosan.

A patak / tavak szintjéhez közeledve ismét vizesebb a járat, több a cseppkő és a tetaráta, és az ezekhez hasonló képződmény is. Később egy nagy cseppkőlefolyáson haladtunk le, majd megjelentek az első szeptáriás részek is: lévén hogy kis víz van most. Egy magaslat széléről lenézve jöttük rá, hogy most jó magasan vagyunk, s a neoprénes beeket is megtaláltuk, de a gumicsónakokat még nem.

Egy régi és kissé szétfoslott kötélhíd feszült a mélység fölött, aminek az alján egy tó vizét pillantottuk meg. A terem egyik sarkánál le tudtunk mászni. Egy szintén sérült köteles majomhíd vezetett át a tó szélénél a túlsó partra. A többieket bátorítottam, hogy menjünk át, de végül úgy döntöttünk, hogy először egyedül megyek előre, addig, amíg a gumicsónakokat meg nem találom. Sokat mentem ahhoz képest, hogy egyedül voltam, egy nagy kőkupac tetején megtaláltam egy akna bejáratot, az akna ismét egy alsó szintre vezetett le. Itt már nem mentem le, hanem visszamentem a többiekhez, akiket rávettem arra, hogy jöjjenek át a hídon.

Segítettem átvinni a beeket a hídon, majd kis csapatunk ismét együtt ment tovább. Az aknán leereszkedve viszonylag hamar eljutottunk a tavakhoz, ahol a már felfújt gumicsónakok vártak minket. Az egyik egy kissé le volt ugyan eresztve, de lelkesedésünk ismét erőre kapott. Szépen beöltöztünk és előkészültünk az átkeléshez.

Pinti ötlete az volt, hogy ne szívassuk magunkat, így a 3 legkönnyebb ember üljön az egyik hajóba, és mi ketten a másikba. Így is történt. Nekünk jutott a lyukas csónak, amelyet indulás előtt igyekeztünk befoltozni, felfújni. Sajnos az első tavon való átjutás nem volt tökéletes, hiszen a csónakból annyi levegő szökött ki (redő árokban volt a lyuk, így hiába foltoztuk, szökött a levegő), hogy a Pinti alatt található

beg szinte teljesen víz alá került és Pinti derékig, én pedig a lábam felső száráig lettem vizes. Én ültem elől és éreztem is, mintha Pinti lassan tűnne el mögöttem, szó szerint elsüllyedne.

A következő tó előtt egy nagyobb omladékon kellett átjutnunk, a terepi nehézségeken való átjutást fokozta, hogy a gumicsónakot óvnunk kellett a további falhoz éréstől, vigyázni, hogy további lyuk ne keletkezzen. Több fordulóval és jó csapatmunkával a következő tó partján álltunk. A szökött levegőt póoltuk, és Pintivel arra az elhatározásra jutottunk, hogy ne is vegyük ki a pumpát a csónakból. Így ő az egyik kezével a pumpát működteti a mellkasához nyomkodva, míg a másik kezének mutatóujjával a lyukat szorítja be. Így is történt, ismét én ültem a hajó elején, két evezőt marokra fogva eveztem mindkét oldalon kissé előre dőlve, hogy közelebb legyen a víz, Pinti pedig mögöttem fujtatott, azaz pumpálta a csónakot. Így haladtunk előre lassan, és a csendes folyosóban messziről lehetett hallani, hogy jön egy hajó, amiben valaki mintha vastüdőt használna vagy ilyesmi.

Így ezzel az identitásjellel találkoztunk szembe az egyik tapon az angolokkal. Ők könnyedén egy-egy teherautó gumibelsőn vígan haladtak a tapon. Mire végeztünk az utolsó tóval is, leeresztettük a csónakokat, melyeket Andrással elhelyeztük egy magasan található szikla fölötti párkányon és visszaöltöztünk a normál barlangi öltözkünkbe.

Tekintve, hogy már több mint 27 órája voltunk lent, ezért azt beszéltük meg az éppen kifelé haladó angolokkal (akik csak ide az alsó szakaszra jöttek be fürdőzni egyet), hogy az Andris velük megy, hogy hamarabb telefonálhat, hogy kint ne aggódjanak, és ne szervezzenek mentést sem. Szóval az angoloktól megkérdeztük, hogy kb. mire érdemes kifelé menet figyelni és Andris épphogy levette a neoprén ruháját. már el is tűnt a kifelé siető angolokkal. Még a cuccait sem volt ideje összepakolni. Így hát a cuccok minimalizálásával kezdtük meg az összepakolást, igyekeztünk teletömni a begeket is.

Pinti megtalálta a karbidos dobozt is, ami az Andris begjében utazott eddig és megrázva azt mondta:

„ – Lehet, hogy ebben még van egy kis karbid is.

Mire én azt válaszoltam:

„– az jó lenne, mert már nekem is karbidolni kellene.”

Ekkor Pinti letekerte a doboz tetejét és kissé közelebb hajolt, hogy van e még benne szilárd rész. Ekkor hatalmas detonációval egy nagy láng csapott fel egyenesen Pinti arcába. Mindez olyan gyorsan történt, hogy megijedni sem volt időnk. Pinti a szokott higgadtsággal, kormos tekintettel nyugtatott le minket, hogy nincs semmi baj. Főleg Detti nehezen tudott megnyugodni, ami igencsak érthető volt ebben a szituációban.

Ezután Andris szanaszét szórt cuccait megpróbáltuk a többi begben elosztani, spóroltunk a bagok számával, tömködtük őket, de még így is 6 beg maradt négyünkre. Pintivel fejenként kettőt vittünk, a lányok pedig egyet-egyet. A csónakok elrejtési helyig magabiztosan mentem elől, ezután alaposan figyeltünk a széles és igen magas folyosóban, nehogy véletlenül elhaladjunk az egyetlen kifelé vezető járat mellett, eközben a többiek felváltva nézték a térképet.

Az omladékos rész után ismét szálkövön haladtunk a járat alján a patak mellett, Bizonytalanságunkat fokozta az egyre nagyobb tavak jelenléte, amik kezdeténél én is kiakadtam, hogy elég értelmetlennek tűnik, hogy erre kell menni, hiszen tudatosan vettük le a neoprén ruhánkat, ráadásul az Angolok is levették, ami azt a félelmet idézte bennünk, hogy már el is haladtunk az egyetlen kifelé vezető járat mellett.

Fokozódott a fáradság és bár a csónakokkal való sikeres átkelés ismét erőt adott, most mégis elbizonytalanodtunk és tudtuk, hogy nem igazán jó és lassan már veszélyesnek is mondható a túl hosszúra nyúlt túra. Ezen kívül az esős időszak közelsége és a saját állóképességünk csökkenése miatt az itt tartózkodásunk szintén kevésbé előnyös.

A patak és a tavak mentén csak rövid időkre álltunk meg, hol nézelődve az esetleges vizet megkerülő lehetőségeket keresve, hol egymást segítve az adott terepi nehézségeknél. Egy nagy 71 méter magas teremig így folytattuk utunkat, majd ott teljesen bizonytalanok lettünk: hatalmas montmilkes lejtőn haladtunk egy kijárt úton, miközben arra gondoltunk, hogy a terem bal felső sarkánál ahol beértünk, ott kellett volna továbbmenni.

Egy nagy kb. 3 méter magas lapos kőig úgy ahogy követhető volt a nyom, és arra egy kis kötél segítségével felmáztunk. Feladogattuk a begeket és döbbenten tapasztaltuk, hogy a teljesen lapos és kb. 20 m² vízszintes kő tetején nem tudjuk, merre kell továbbmenni. A kő túlsó végén egy kis kötél vezetett le, ismét egy tóra.

Arra gondoltunk, hogy ez a nagy kő egy árvíz elleni rész, vagy még valószínűbb, hogy egy árvízmentes bivakhely. Azonban azt nem értettük, hogy merre kell menni. A kő tetejétől nem láttunk továbbvezető utat. Lementen azon a túlsó oldalon és belesétáltam a vízbe. Ott sem láttam továbbvezető utat, és a víz mélysége is elbizonytalanított. A többiek sem igazán értették, hogy hol mehet tovább a kijárt út, így itt-ott keresgélve, oldalra felmászva visszasétáltunk a nagy terem bevezető részéhez és mielőtt újra vizsgálódva továbbmentünk volna, Zsófi ötlete az volt, hogy használjuk a szöveges leírást is.

A térkép alapján itt már teljesen lehetetlen volt ezen a helyen tájékozódni, de a leírásban a következő szöveget olvashattuk:

„...ez a felső szintre vezet egy sziklás lejtőn át...”

Így ismét visszamentünk a nagy kőhöz, feltornáztuk magunkat, egyenként feladogatva a begeket, és a kőről lemászva már határozottabban haladtam át a túlsó partra. Ott vettem észre a kevésbé látható, de kissé kikoptatott utat, sőt egy vizeletszagú helyen egészen biztos voltam, abban, hogy jó nyomon vagyok.

Lelkesen bíztattam a többeket, és segítettem. ott ahol tudtam. Végül mindenki átjutott a vizes mászós részen, és egy kis idő múlva megtaláltuk az első FTSK-s

jelölő lapocskát, amit Zsé a rá jellemző precizitással a pontosan kifelé vezető irányba mutató pozícióban tett le, egy jól látható helyre. Ez volt a 8-as prizma.

Ezután ismét felgyorsultunk, ekkor túránk ideje túllépte a 29-dik órát is. A járat jellege itt sem volt unalmas, helyenként beépített kötélhidakon és kötélpályákon kellett továbbhaladni, gyönyörű képződményekkel díszített folyosókban, vagy éppen igen mély tavak fölötti párkányon. Ez utóbbinál Zsófi medve fej alakú sziklát látott, amiről csak később hallottunk.

Már végleg elhagytuk a patak szintjét, hosszabb felfelé vezető helyen leültünk 5 percre pihenni. Beakasztott kantárjaink korlátozottságához és a hátunkon lévő begekhez képest a lehető legkényelmesebb pózban fújtuk ki magunkat. Ez olyan hely volt, mint egy hegyen az a nyereg, ahol épp csak egy kis vízszintes terület van, akkora, amin egy fekvő ember kényelmesen elfér, biztonságban, kényemben. Itt ismét átvettem Zsófi begét, ezután egy fosszilis járat következett, ahol egy Grand Canyon nevű széles meanderen haladtunk, majd egy hányást elhagyva egy cseppköves rész után a következő prizmánál felkapaszkodtunk egy hatalmas terem tetejébe. Ez a rész ismét olyan tágas volt, mintha a magas Tátrában vennénk részt egy olyan éjszakai túrán, ahol a kis csapat itt-ott kissé eltévedve halad a jónak hitt irányba felfelé, mintha egy nem létező hegygerinc másik oldalára szeretnénk átjutni. Hajtottunk fölfelé, az életösztön dolgozott bennünk. Egy részen itt is megálltunk és a szerpentinszerű szakaszon Pinti csak annyit mondott a nagy csendben: „Kurva nagy ez a barlang”. – ízesen, jól artikulálva és hangsúlyozva. Ez egy rövid és érthető mondat volt, ott lent, a csendben a vízcsobogástól is mentes helyen, a 30-dik órában, mindent kifejezett és mindenki egyetértett vele.

Végül elértünk a terem tetejéhez, ahol egy rövidke kis kötél vezetett fölfelé a terem kijáratához. A kötélen felérve alacsony, kis cseppköves, de száraz járatban haladtunk, begjeinket magunk után húztuk, az itt-ott szűk helyen. A folyosóban kissé küzdős volt az előrejutás, de még nem volt annyira kellemetlen. Mindannyian arra gondoltunk, hogy nem lenne jó egy zsákutcába bemenni és onnan visszafordulni, és az sem, ha ismét egy bizonytalan helyhez érkeznénk, ahol nincsen prizma, FTSK-s lapocska sőt, még egy nyíl sem. A járat tágult, majd egy szép szakaszon vízszintes

volt, és kiértünk egy nagyobb terembe ahol megtaláltuk a következő FTSK-s lapocskát is.

Lassan de folyamatosan haladtunk, keveset beszéltünk, ezzel is takarékoskodva az energiánkkal. Egy kis kötéllel leereszkedtünk egy széles folyosóba, majd néhány 10m után innen a folyosó másik oldalán egy igen egyszerű, rossz kötélhágcsó vezetett tovább falon fekvő. Két hágcsó is volt, a másodikon már elértük a számunkra berakott FTSK-s kötelet is. Innen egy igen tágas folyosóba haladtunk fölfelé, csak mentünk és mentünk. Helyenként egy kissé előre mentem, hogy felderítsem a kifelé vezető utat, spórolva azzal, hogy a csapat túraidejét és energiáját nem vesztegezzük azzal, hogy zsákutcába megyünk, vagy, hogy közösen keresgéljünk.

Egy hosszabb előre menetelkor megpillantottam egy magasan távolról felém világító lámpát is. Közeledett felém, mire megszólaltam volna, már meg is szólalt: Andris volt az, aki azért jött vissza, hogy segítsen kivezetni minket a barlang utolsó szakaszán. Ennek nagyon megörültem, hiszen tudtam, hogy nem lehet mesze a kijárat. Kiabáltam a többieknek, mire ők nem jöttek, sőt, nekem kiabáltak, hogy jöjjenek velük. Ráadásul azt bizonygatták, hogy Zsófi már házakat és kerteket, látott és hogy azonnal menjünk ki innen. Erre csak azt mondtam, hogy az Andrissal nemrég találkoztam, szembe jött velem egy felső részben. Így nehezen, de meggyőztem őket arról, hogy a kijárat nem arra van, hanem tovább kell menni ebben a nagy folyosóban. Így is történt, együtt haladtunk előre 4-en, majd később már 5-en. Egy kapuszerű részen áthaladtunk, ahol ismét azzal szembesültünk, hogy igen nagy a huzat, hegyi szélviharhoz hasonlított ez a barlangban ritkának számító jelenség. A bejáratához közeledve először zöld leveles növényekkel találkoztunk, mivel este 11 óra volt, és ráadásul borult idő is. Így nem jutott be semmilyen fény kintről.

Kiértünk, és a bejáratától lefelé vezető úton sétálva kissé odébb, hirtelen megváltozott a klíma is: meleg, igen párás levegő csapott meg minket. Itt már a sor végén haladtam, érdekes volt érezni a felszíni környezetet, a virágok illatát.

Andris a lehető legmagasabbra tolatott fel kocsijával, így alig 10 perc után már ott is voltunk az autójánál. Felnyitotta a hátsó ajtót és lelkesen mesélte hogyan rohant kifelé az angolokkal. Többek között megtudtuk, hogy ők nem igazán akasztanak kantárt és eléggé gyorsan mennek mindenhol. Átöltözve beszálltunk a kocsiba és elindultunk lefelé. Andris megmutatta azt a helyet ahol korábban parkolt az autója, ami azért volt érdekes, mert az angolok nem vezették le odáig, mivel az ő autójuk jóval feljebb állt, mint ahová Zsé rakta le kb. 24 órával ezelőtt. Leérve a campingbe már szinte mindenki aludt, Csak Klári és K. Tomi volt ébren. Beszélgettem velük talán egy órácskát, majd én is mentem aludni.

Augusztus 13. Negyedik nap:

Reggel nem aludtunk sokáig. Az idő kissé hűvös, az eső szemerkél. A csapattal elmentünk a recepciónál található kávézóba, ahol Pintiék a térképen mutatva alaposan elmagyarázták, hol mi van, merre kell menni, mire kell vigyázni Krisztának, aki a következő napi túra csapatát képviselte.

Én angolul elmagyaráztam a texasi srácnak az alapvető, fontos információkat, ha másnap ezzel a kis csapattal lemegy, ne érje meglepetés. Viszonylag csendesen hallgatott és figyelt.

Rájöttem, hogy annak a csapatnak is le kell cuccolni a szükséges felszerelést, így a csonka és kissé esős napon bevállaltam a barlangi sherpa szerepét.

Ezt nemcsak a nap rövidsége és a rossz idő miatt tettem, hanem azért, mert nem akartam egy következő teljes és esedékesen napsütéses napot erre beáldozzam. Míg Pintiék lementek a városba kikapcsolódni, és fotózni, mi hárman, Klári Tomi és én a barlangban mentünk egy depós kört.

Így is történt, Kissé tompán és lelassulva, kb. du. 5 kor szálltunk be Klári autójába. Elfeküdtem a hátsó ülésen, Tomi Klári mellett ült.

Elmentünk a bejárathoz közeli parkolóhoz, és a már intenzívebb esőtől fedezék alá bújva próbáltunk többé-kevésbé száraz helyen átöltözni. Klári a kocsinál, Tomi egy bála mellett, én pedig egy konténer mellett próbáltam fedél alá bújni a szél csapta eső elől. Ez több-kevesebb sikerrel történt. Minden vizes és párás volt.

Végül mind a hárman elkészültünk, és elsétáltunk a bejárathoz, ott felvettük a slószainkat is és elindultunk lefelé. Az elején nem tűnt egyértelműnek az út, ilyenkor a barlang más arcát mutatja mint kifelé, de kis keresgélés után már jó nyomon voltunk.

Folyamatosan haladtunk, az út így ismertén, és kipihentebb csapattal sokkal gyorsabbnak tűnt. A kötélhágcsós részen beraktunk egy hosszabb kötelet. A patakos ágba mintha egy kicsit több víz lett volna, de a különbség alig volt érezhető. Feladatunkat teljesítettük. A tavakon átkelve felfűjtük mindkét lehozott csónakot. A lyukassal visszamentünk, érdekes módon ez nem eresztett annyira Klári és én alattam, mint amikor a Pintivel és a 3 beggel mentünk. Nem csoda, hiszen a különbség több mint 100kg. Tomi mindkét úton, oda is-vissza is egy nagy autógumi belsőn utazott, így-úgy evezett. A rossz csónakot bebegeltük, és egy beggel elindultunk kifelé. Mindent szép rendben hagytunk, ahogy többiek kérték.

Döbbenetes volt látni a következő változást: Már az utolsó tónál mintha felhőszakadás lenne úgy ömlött fentről a víz, odébb a szintes ágba itt-ott még jó pár ilyen „felhőszakadásos” hely, és ez nemcsak áztatott minket, hanem meglehetősen emelte a víz szintjét. Egy helyen szabályos vízköpő nyomta be a vizet oldalról, ami a falon szétterülve ömlött le a patakba. Ez pont olyan volt, mint egy nagy római strandon az oroszlános szökőkút, amelynek szájából meglehetősen sok víz jön. A nagy, 71m magas teremben pedig a mothmilkes részen a lábnyomokban is ömlött le a víz, stresszes volt látni, hogy alig 2 óra alatt mennyit változik a barlang jellege, bár tudtuk, hogy veszélyes árvíz nem alakulhat ki.

Haladtunk, ahogy csak bírtunk. Klári gyors és ügyes volt, mint mindig, Tomi itt-ott lelassult, de ő is folyamatosan haladt.

Még egy döbbenetes dolog a vízen kívül, ami szokatlan volt számunkra. Míg mi lent voltunk, valaki a felső részt szépen igényesen végigszerelte vadonatúj, igényes cuccokkal. Új bordázott karabinerek a nitteknél, vadonatúj kötelek mindenhol, még ott is, ahol korábban nem volt kötél és most sem igazán indokolt, sőt egyértelműen túlzás (pl. Vízszintes esésmentes helyeken). Olyan volt, mint a Hófehérke meséjében a hét törpe, amikor hazaér, és Hófehérke már használta a cuccokat, evett, ivott...

Nem túl későn, kicsivel este 10 óra után kiértünk. Az eső csak kicsit enyhült. A köd, a sötétség, és a lombok miatt alig láttunk valamit. Csendesen haladtunk lefelé a kis ösvényen. A kocsinál ismét átöltöztünk és elindultunk. Csakúgy mint idefelé, én kényelmesen végigfeküdtem a hátsó ülésen, Klári kellemesen vezetett, vártam, hogy jó meleget ehessünk a campingben.

A campinghez érve arra gondoltunk, hogy a kocsi kaput zárva találjuk, így lent a recepció alatti parkolóban leparkoltunk és begekkel elindultunk a sátraink felé. Én mentem elől és megdöbbenve tapasztaltam, hogy a camping kapuja nincsen zárva, tehát kocsival is nyugodtan fel lehetett volna jönni. Szóltam a többieknek, hogy nyugodtan induljanak a kocsival felfelé.

A sátorhoz érve azt hittem, hogy a többiek már alszanak. De nem így történt: sehol senki. Pedig arról volt szó, hogy meleg levessel várnak engem.

Ferikét értem el a jelenlévők közül, de ők a sátrukban már majdnem aludtak, így csak kívülről kérdeztem meg őket, hol lehetnek Zsófiék. Azt mondták, nem tudják, régen elmentek vásárolni, és már itt kéne lenniük.

Komolyan kezdtem aggódni, hiszen tudtam, hogy csak vásárolni mentek és azt is, hogy már 11 óra is elmúlt, és a legtovább nyitva tartó üzletek is bezártak. Kezdttem rosszra gondolni, de reménykedtem abban, hogy megoldható problémájuk van a kocsival és nincsen személyi sérülés.

Már igen éhes voltam, és bár aggodalmamat nem csillapította az, hogy ettem, de az éhségemet annál inkább. Felbontottam a nagy gulyás konzervet és több mint a felét megettem. Ez nem tett jót a gyomromnak, mivel a kis koplalás után ez a mennyiség és minőség nehéz kaja volt. Emiatt nem aludtam jól és még ébren voltam, amikor megérkeztek a többiek. Kissé pityókásan, és teljesen fel voltak háborodva hogy nekem nem szólt senki, hogy ők elmentek vacsorázni.

Augusztus 14. Ötödik nap:

Reggel eldöntöttük, hogy megnézzük Európa legnagyobb barlangi termét. Főleg azért, mert ez a barlang be is volt szerelve, és hogy oda is szólt az engedélyünk. Állítólag szép a terem alja, és nekünk is kellene kiszerezni a barlangot.

Jó túrát tettünk ott is. Felfedeztem a telefonom videó és fényképező funkcióit. Leereszkedve a nagy terembe, mikor megpillantottam a többiek fényét, olyan volt, mintha egy alattam lévő csillagos égboltra néznék le. Egy-egy fénypont látszott, a hangok teljesen elvesztek a teremben. Lementünk a terem legaljáig.

Vigyázni kellett azzal, hogy visszataláljunk a kötelekhez (2 pálya volt beszerelve, mert az alsó 100 m megosztás nélküli szakasz volt). A terem aljához is prizmák és a kevésbé kijárt út segített, de a nagy tömbök között sem volt könnyű a tájékozódás. A falakat még ott a terem „sarkában” sem láttuk, csak akkor, amikor teljesen közel voltunk az egyik falhoz, itt már alacsonyodott volt a terem. Az alsó részbe leérve szembe találoztunk többiekkel: „- Érdeemes a szifont megnézni”- említették.

A szifonnál készítettünk jó pár felvételt, mert átlagos barlangi szifonhoz képest egész más látvány fogadott minket. Természetesen a szép képződmények miatt is érdemes volt lemenni.

Elindultunk fölfelé a terem felső részéhez, ahol korábban a köteleken leértünk. A kötélhez érve már szabad volt mindkét pálya. Elindultunk fölfelé ott is, először András, majd a lányok. Pintivel egy darabig kerestük a Ferkóék által lent maradt bringa lámpát, majd felmentünk mi is, és kissereltünk.

Lesétáltunk a hegyről, majd néhányan megnéztük a bányát és a közeli kilátót is. Jó volt ez a nap is, vacsora után viszonylag korán mentünk aludni.

Augusztus 14. ötödik nap:

Másnap a Gandara nevű barlangot néztük meg, ami kb. 40 km. hosszú. Ide már Zsé is csatlakozott hozzánk, aki elfeküdt a nagy csomagtartóban (hátsó részében).

A barlang kis bejárata nem messze az út fölött található, onnan süvített ki a levegő, a lányok a hajukat ott lebegtették, - akárcsak egy reklámban – melyről videofelvétel is készült. A távoli keselyűk közül egy-egy néha közeljött, hogy megnézze, mi történik itt. Ekkor láttuk, hogy nem kis állatokról van szó, ránézésre közel 2m-es szárnyfesztávval rendelkeztek.

A szűkületen átjutva a barlangban szép, párhuzamos falú tágas folyosóban találtuk magunkat. Az első szakaszon pálcás-zsinóros útjelölés volt, és egy Uniós tábla is (védett barlang...stb. szöveggel). Egy helyen rossz irányba mentünk, ezzel viszonylag sok idő ment el, de nem bántuk, mert az a rész igencsak szép volt. A jó úton továbbhaladva Matyihoz hasonló, sőt annál szűkületben gazdagabb részeken kellett végigmennünk, majd elértük az első aknát, amit András szerelt be.

Dettiék visszafordultak, és kifelé még készítettek néhány felvételt. Mi 4-en lementünk. Néhány beépített köteles kis ereszkedés volt az akna után, majd elértünk egy nagy terembe, ahol a vízpára igen sűrű volt. Nem is csoda, a terem aljába ereszkedve egy nagy vízesést találtunk (egy szakaszon áthajlásban 20 m.-t esett a víz).

Ez okozta a nagy párát, vagy porlasztást. Innen visszafordultunk és kiszertük a barlangot. A felszínre érve már nem sütött a nap, de még nem volt sötét. Tura után megnéztük a Carlista kifolyóját (Cueto-Coventosa-Carlista rendszer forrásbarlangja). Más sötét volt, és néhányan a kíváncsiak közül gyengén világító fejlámpával, vagy anélkül sétáltak be néhány métert a patak mellett. Nem mentek messze. Szorítottunk, hogy beleesnek-e a patakba, de sajnos nem így történt.

Augusztus 15. hatodik nap:

Utolsó nap a tengert terveztük be a nagy utazás előtt: így valamit nyaralunk is.

Azért is döntöttünk úgy, mert egyrészt jó idő volt, másrészt útba esett Budapest felé. Jó volt a tengerpart, bár inkább csak feküdtünk a homokban. Kriszta javasolt valami sült tészta félét, ami itt az egyik helyi specialitás. Nem találtunk ilyet, de palacsintát vettünk, mert már nagyon éhesek voltunk.

Délután még találkozunk a többiekkel is a nagy homokos parton, messze voltunk egymástól, de rendesen elbúcsúztunk. 17órákor indultunk a tengertől. 18 órákor bevásárlás a Lidl-ben, ott a Ferikéékkel össze is futottunk. Kevésbé vallásosak (ezt írtam a naplómba-ez az alapján lehetett leírva, hogy a vallásos ünnep ellenére nyitva van a Lidl). 19²⁰ –kor egy kommandó állt az autópályán, valakit nagyon vártak (jól felszerelve...). 20⁴⁰-kor átértünk Franciaországba. Kapu kaput követett, lassan besötétedett. Este parkolót kerestünk alvás céljából, de nem voltunk olyan szerencsések, mint odafelé, a negyediket találtuk alkalmasnak a bivakoláshoz. Már éjfél is elmúlt, sok a nyúl, az autó lámpája előtt ugráltak, gyorsan elaludtunk.

Augusztus 16. hatodik nap:

Reggel 7-kor kelés, és ahogy bedobtuk a cuccainkat már indultunk is. Már 8-kor kihajtottunk az autópályára. Az első benzinkútnál felvettünk egy erdélyi stoppost, 16 órakor Pintiék kiszálltak, mert innen mentek kanyonozni, és Frédi kb. egy óra múlva felvette őket. Ezután viszonylag eseménymentesen telt ez az útszakasz, 19⁵⁴-kor már Szlovéniában jártunk. Még sötétben is szép az az ország, lehet érezni a forgalmon, hogy az emberek (autók) sötétedés után elindulnak a tengerparttól a városok felé. Éjjeli órákban értünk fel Bp-re. A Délinél kiszállt az erdélyi muki, minket András felvitt a hegyre Pintiék lakásához, ott ahol egy hete hagytuk az autónkat.

Ott gyorsan áthánytuk a cuccainkat az autókba és már el is búcsúztunk: Andrásnak pihennie kellett, mert másnap a családdal ment nyaralni: 6 gyerek és sok vezetés. Így azon a napon is több mint 1900 km-t egyben vezetett le.